

POKOJ VÁM!

MĚSÍČNÍK
UNIČOVSKÉ
FARNOSTI

**Červenec -
srpen 2005**
Číslo 3/4
Ročník 1

Úvodem

*Milí farníci,
Toto vydání se do
vašich rukou dostává
s ohledem na na-
stávající prázdniny
mimořádně jako dvoj-
číslo. Redakční rada
se v průběhu prázdnin
nesejde, bude se opět
těšit na pozdější
letní uvažování a
dumání, jaká témata
vybrat pro příští
řádné vydání. Snad
čas prázdnin bude
inspirativní pro nás
i pro vás.*

*Všem vám děkujeme
za dosavadní přízeň,
trpělivost a ohledy s
časopisem. Věříme,
že s vašimi pravidelnými
příspěvky se podobá
časopisu ustálí tak,
aby vyhověla nám
všem.*

*Příjemné letní dny
přeje redakce.*

Z Obsahu:

- oltář Nejsv. Trojice
- vitráže našich oken
- tip na výlet
- dětská rubrika
- luštění
- rozhovor s vámi
- vaše příspěvky
- dětské okénko
- historické okénko
- o varhanách
- co nás čeká

Oltář Nejsvětější Trojice

Ojedinelou událostí pro kulturní veřejnost se stala vernisáž výstavy restaurovaných součástí oltáře Nejsvětější Trojice z našeho kostela, která proběhla dne 2.6. v Přemyslovském paláci v Olomouci. Vystavovány zde byly sochy sv. Máří Magdalény a sv. Jana Evangelisty, jedna socha andílka a oba obrazy. Součástí výstavy byla i podrobná obrazová a textová dokumentace, která veřejnost seznamuje s náročnou restaurátorskou prací.

Oltář zasvěcený Nejsvětější Trojici je umístěn při čele jižní boční lodi a tvoří rovnováhu k protilehlému oltáři Panny Marie. Výzdoba oltáře kombinuje ikonografické motivy Ukřižování, Nejsvětější Trojice a eucharistické symboliky. V případě malířské výzdoby nelze jednoznačně určit autora, sochařská složka je jedním z nejpozoruhodnějších děl moravského barokního sochaře Jiřího Antonína Heinze.

Jak všichni vnímáme, na přelomu let 2001-2002 byl oltář podroben restaurátorskému průzkumu, který potvrdil nejen jeho havarijný stav, ale identifikoval také originální povrchovou úpravu. Na průzkumové práce navázalo postupně restaurování malířské a sochařské výzdoby, které proběhlo v letech 2003-2005. Architektura oltáře včetně další sochařské a ornamentální výzdoby na svou obnovu však stále čeká. Přestože jeho vzhled doznal v průběhu staletí výrazných změn, neprošel komplexním restaurátorským zásahem v dnešním slova smyslu. První rozsáhlejší oprava, ke které došlo zřejmě velice záhy, na počátku osmdesátých let 18. století, byla vyvolána poškozením oltáře požárem v roce

1779. Požár, který 7. srpna toho roku vzplál v domě mědikovce Lorenze Schrotta, stojícího v blízkosti kostela, se rychle rozšířil na okolní domy i chrám. Žár byl tehdy prý tak intenzivní, že roztavil zvony, zcela zničil hlavní oltář a destruoval zdivo mezi presbytářem a lodí kostela. Na obnovu chrámu a jeho vnitřního vybavení přispěla částkou 1500 zl. také císařovna Marie Terezie. Její dobrodini zaznamenává latinský nápis nad vchodem do sakristie kostela. Druhá úprava oltářem, která víceméně odpovídala stavu před započítím

restaurování, zcela potlačila nejen originální rukopis sochařské výzdoby, ale také původní výtvarné vyznění celé stavby a její působení v interiéru kostela. Byla provedena zřejmě někdy v první polovině 20. století, snad při příležitosti šestistého výročí založení kostela, které uběhlo v roce 1927.

Příště si povíme něco o ikonografii sochařské a malířské výzdoby. Všem, kteří jste jakkoliv mobilní, vřele doporučuji výstavu v Přemyslovském paláci navštívit.

-jako-
-foto M. Juráň-

Svatí na vitrážích našeho kostela IV. část

sv. Edita Steinová

Sv. Edita Steinová

Tuto světici můžete v našem kostele spatřit na druhé vitráži vlevo od hlavního oltáře.

Edith Steinová se narodila 12. října 1891 v početné rodině židovského obchodníka se dřevem v Breslau (dříve Německo, nyní Wrocław). Otec jí zemřel, když jí byly tři roky a rodinného obchodu se ujala matka. Edith vynikala svými schopnostmi a vědomostmi. Po maturitě na gymnáziu začala studovat na univerzitě

ve Wroclawi a později germanistiku a filosofii v Göttingenu.

Když vypukla 1. světová válka, přešla Edith studia a přihlásila se jako dobrovolnice do služeb Červeného kříže. Obětavě pečovala o vojáky v polním lazaretu v Hranicích na Moravě.

Po válce se vrátila do Freiburgu a stala se asistentkou profesora filosofie Edmunda Husserla, zakladatele filosofického směru zvaného fenomenologie. Přednášela na kongresech v Německu i v zahraničí. O sobě prohlašovala, že je ateistkou a feministkou, nicméně upřímně se snažila hledat pravdu. K jejímu obrácení silně přispěla četba životopisu sv. Terezie z Avily. Do katolické církve byla přijata křtem v roce 1922. To, že se Edith odvrátila od víry rodičů, znamenalo roztržku s její matkou, věřící židovkou. Edith nadále pokračovala ve vědecké činnosti a stala se uznávanou osobností vědeckého a kulturního života. Roku 1933 vstoupila ke karmelitkám v Kolíně nad Rýnem. Zde přijala jméno Terezie Benedikta od Kříže a pracovala na překladech významných duchovních děl. To již bylo v období silného pronásledování židů.

Edith předvíдалa nastávající tragické

události a s pomocí přátel přešla do kláštera v holandském Echtu, kam za ní přišla její sestra Rosa, rovněž konvertitka ze židovství. Vlna nenávisti zastihla nakonec obě sestry i v Echtu. V létě roku 1942 byly zatčeny gestapem a dopraveny do Osvětimi. Dle svědectví z vyhlazovacího tábora si Edith zachovala obdivuhodnou sílu a klid, pomáhala v atmosféře naprostého zoufalství a chaosu svým spoluvězeňkyním, starala se o děti matek, které na pokraji šílenství nechávaly své ratolesti napospas osudu. Edith i její sestra pak zakrátko našly smrt v plynové komoře.

Jan Pavel II. Editu Steinovou svatořečil 11. října 1998. Roku 1999 byla prohlášena za spolupatronku Evropy.

-jihá-

Pro křesťana neexistuje cizí člověk. Nejbližším je vždy ten, kterého máme právě před sebou a který nejvíce potřebuje naší pomoci. Nerozhoduje, zda je příbuzný či nikoliv, zda je nám milý či ne, zda po morální stránce je hoden pomoci či nikoliv.

Láska Ježíše Krista nezná hranic. Kdo Bohu dává, ten získává.

Edita Steinová

Naši přimlůvci u Pána

Všichni se rádi modlíme. Jeden na svůj úmysl, druhý na úmysl potřebnějšího, právě vážně nemocného bratra, či sestry v Kristu. Ty úmysly mohou být různorodé. Zda, kdy a jak dojdou vyslyšení u Pána, je pro nás stále velkou záhadou.

Také já se často a ráda modlím, nejráději za ty kolem mne, za jednotu křesťanů, lásku mezi lidmi, za trpící hladem, bídou, nemocemi, za všechny týrané, kteří potřebují pohladit i od naší maminky - Panny Marie, za syny i dcery církve.

Jen jsem stále nebyla schopna se modlit za potřeby svých dětí. Například za to, aby syn „dostal“ konečně práci. Stále jsem si říkala: „Vždyť se umí také modlit, jen ať

se snaží pěkně sám.“ Jednou se mi ho však také zželelo. To už nevěděl kudy kam, co si počít. „Jedna kapsa prázdná, druhá vysypaná“, jak se říkává a to mě chytilo také jednoho dne za srdce. Věděla jsem, že teď je konečně řada na mně. Rozhodla jsem se, že se pomodlím Nověnu ke svatému Josefovi a poprosím ho za syna, aby „dostal“ práci. S velkou horlivostí jsem se modlila a těšila se na každý další den, kdy sv. Josefa opět poprosím. Také na ten poslední den, až bude i sv. Josef se mnou spokojen. Sotva nadešel poslední den, zdá se, že i mého syna jaksi donutil vstát a bojovat svůj každodenní život. Ten den sehnal syn práci, která mu přináší nejen peníze, ale také radost druhým, potřebným.

Ještě, že je všechny máme a můžeme jim stále děkovat!

-jiše-

✉ Z vašich příspěvků:

V červnovém měsíčníku byla výzva k připomínkám. Snad bych chtěla doplnit, kdyby se občas našel prostor pro nějakou pěknou báseň, úryvek, myšlenku, netradiční modlitbu a to pro děti, mladé lidi, manžele, seniory.

Na setkání seniorek v Králíkách jsme obdržely něco z výše jmenovaných a tak se dělím:

DNES
v sobě utiším všechnu zlobu,
DNES
zapomenu na všechna trápení,
DNES
si uvědomím, kolik milostí
se mi dostává,
DNES
si budu vážit každé živé bytosti,
DNES
budu konat svou práci poctivě.

- Marie Bílá-

Tip na nedělní výlet IV. část

Tentokrát si vyjedeme trochu dále za město, a to až k vodopádu na Borovém potoce. Cesta k němu byla turisticky označena až v nedávné době.

Pojedete-li vlakem, musíte nejdříve do Šumperka a odtud potom do Koutů nad Desnou. Od nádraží k vodopádu to je 5 km. Pojedete-li autem, načerpejte palivo na 100 km (tam a zpátky celkem). Trasa je následující: Šumperk, Velké Losiny, Loučná nad Desnou a Kouty nad Desnou.

Od cedule označující konec Koutů ujedete ještě asi tak 1 km, když po pravé straně uvidíte menší parkoviště s odbočkou k přečerpávací elektrárně Dlouhé Stráně. Shlédnutí tohoto díla je sice také zážitek, ale abyste mohli legálně pokračovat touto odbočkou do kopců vozem, museli byste si předtím u benzínové pumpy v Loučné nad Desnou zakoupit ne zrovna levné povolení pro vjezd. V ceně pak již máte i exkurzi spojenou s promítáním a odborný výklad.

My, kteří jsme si však vy-

brali za cíl vodopád, budeme po stejné asfaltové odbočce pokračovat „pěškobusem“ a nějaké to sem tam projíždějící auto nás nerozhází. Silnice nás povede po modré značce kolem říčky Divoké Desné. Asi po 1,5 km pohodlné chůze nepřehlédneme ukazatele po pravé straně. Nasměrují nás z asfaltky přes mostek doprava, a dále nás povedou další kilometr do kopce, tentokrát už pěknou přírodou bez aut. O co méně turistů potkáte, o to více můžete spatřit přírodních krás - od ještěrek, přes babočku osikovou (větší hnědá křídla se žlutým lemováním) až po čerstvě probuzeného velkého vzácného lišaje, kterého asi dokáže správně pojmenovat jen málokdo z nás (já tedy ne).

Jako orientační body, které cestou minete, lze uvést nově zbudovaný posed po levé straně a posléze vydlážděný brod. Ačkoliv jeho smyslem nejspíš bylo ulehčit lesákům a jejich technice překonání Borového potoka, za letního pařáku to může být zejména pro děti místo pro osvěžující skotačení. Nad brodem je malé posezení a kříž se vzpomínkou na ně-

kdejšího německého hajného (tuším rok 1934). Po dalším krátkém stoupání se z cesty stane pěšinka, ale to už jste téměř u vodopádu. Podle údajů je 8,3 m vysoký. Budete-li mít to štěstí, že tam budete sami, uznáte, že je to krásné místo, zvláště když se v této přírodní scénérii navíc ještě posílíte vydatnou svačinkou. A ti zvědavější mohou prozkoumat okolí a vylézt na blížký skalnatý kopec.

-jihá-

Rozhovor s pamětníkem

Na válečná léta a na svého manžela Františka s námi v květnu vzpomínala paní Kropáčová...

Jedna červenová sobota roku 1943 byla dnem našeho sňatku. Po páteční společné zpovědi jsme dostali od našeho kněze jako dárek „kříž“. Jeho přáním tenkrát bylo, abychom s Pánem Bohem náš společný život začali a vytrvali až do konce.

V den 1. výročí našeho sňatku manžel plánoval dřívější odchod z práce. Chtěli jsme oslavit tento významný den našeho společného života v Troubelicích. Gestapo ale manžela z práce vyzvedlo, domů už nepřišel. Všechno mi doma při následné prohlídce rozházeli, zabavili rádio, manželovu motorku. Prohlídku po týdnu opakovali. Strach jsem neměla, dívala jsem se na kříž.

Po šesti nedělích v šumberském zajetí byl odvezen do německého Breslaw. Po pěti měsících a po bombardování

města byl s ostatními odvezen do Drážďan.

Po celou dobu odjezdu ze Šumperka jsem o něm nevěděla. Byl konec ledna. Byla jsem už zoufalá, nevěděla jsem, co mám dělat. Tak jsem šla za panem farářem, aby mi poradil.

„Paní, jak si myslíte, že Vám mohu pomoci?“

„Můžete“, odpověděla jsem.

„A jak?“, řekl on.

„Jedině, že bych sloužil mši svatou“.

„Ano“, přitakala jsem.

„Ale nesmíte to nikomu říct.“

Já ohlásím, že je to za šťastný návrat, ale nebudu nikoho jmenovat.“

A do čtrnácti dnů byl manžel doma zpět. To se nedá jinak říct, než že to byl zázrak. Pán Bůh to tak zařídil. Doma jsem ho potom přechovávala a schovávala do konce války, do příjezdu ruské armády.

Bůh nám dal 54 let společného života a k tomu zdraví. Do dneška za to Pánu Nebes denně děkuji, že vyslyšel úmysl pana faráře.

foto a rozhovor -jihá-

..... v každé době se dějí zázraky

Z vašich příspěvků:**Setkání dobrovolníků Charity**

Arcidiecézní Charita Olomouc uspořádala v sobotu 3.6. 2005 setkání dobrovolných pracovníků Charity z celé Arcidiecéze Olomouc. Celodenní program byl velmi bohatý. Nejvíce účastníků přijelo ze Strážnice Veselí nad Moravou. Polovina z těchto účastníků byly děti, koledníci Tříkrálové sbírky. Z Uničova se setkání zúčastnilo 6 dobrovolníků. Program byl zahájen bohoslužbou v chrámu sv. Michala. Po bohoslužbě následovala prohlídka obrazové galerie v ambitech chrámu včetně poustevnické kamenné jeskyně se studánkou. Dětem byl k dispozici Rajský dvůr a výstup do

věže kostela s vyhlídkou na panorama města Olomouce.

Zvláštní milostí byla pro účastníky skutečnost, že se na své cestě na Svatohorskou národní pouť zastavil v centru ALLETI pan kardinál THDr. Tomáš Špidlík. Měl tam přednášku a podepisoval své knihy, které tam nakladatelství Velehrad nabízelo k prodeji. Tuto přednášku jsem si pozorně vyslechl.

Odpoledne se konala bohoslužba v Dómu sv. Václava kterou celebroid pan arcibiskup Mons. Jan Graupner. Ve své homilii velmi ocenil práci dobrovolníků Charity a také přislíbil účast na setkání s dobrovolníky v sále domu Charitas. Ve své přednášce pohovořil o významu potřeby charitní činnosti mezi lidmi

a také o jeho vděčnosti všem dobrovolníkům Charity. Zvláštní poděkování si zaslouží Charita Šternberk, která zajišťovala pohoštění účastníků setkání. Pro nás uničovány byla mimořádným zážitkem prohlídka Přemyslovského paláce, kde jsou vystaveny naše restaurované sochy sv. Máří Magdalény a sv. Jana Evangelisty včetně obou obrazů z opravovaného oltáře Nejsvětější Trojice s dokumentací a s popisem restaurátorských prací. Dobrovolníci ze vzdálenějších oblastí Jižní Moravy využili možnost návštěvy hospice na Svatém Kopečku, děti - tříkráloví koledníci také k návštěvě ZOO.

-Charita Uničov-

Proč jsme tak strašně vážní ?

Občas čteme v různých publikacích a především v křesťansky orientovaných časopisech určených mladým, že křesťan má být veselý a smysl pro humor že patří mezi ctnosti. Naproti je dost těch, kteří zastávají názor, že projevy humoru se s křesťanstvím neslučují a že naopak znevažují důstojnost liturgie, ale všeobecné pojetí života křesťana, který má být ztělesněním nejen všech myslitelných i nemyslitelných ctností, ale svou důstojností by měl sekularizované společnosti v každé chvíli ukazovat, že „být křesťanem vůbec není jen tak“...

Přesto si musíme přiznat, že náš život provází snad každým dnem celá řada situací, kdy naše důstojnost dostává pořádně „na frak“ (decentně se tomu říká „kouzlo nechťného“). I ti „nejdůstojnější“ si musí uvědomit, že tyto situace nelze zcela vyloučit ani v kostele a při slavení liturgie. Zkušenosti ukazují, že jen málo takových situací lze zvládnout s kamennou tvář a čím víc se o to člověk snaží, tím se stává trapnějším.

Traduje se příhoda, která se stala v jednom dost významném kostele v jednom větším městě; mše svatá byla již v pokročilém stadiu, když zničeho nic přestal fungovat mikrofon, do něhož kněz mluvil. V ten moment v kostele zavládlo ticho, protože kněz neměl dost silný hlas. Když zjistil, co se stalo, otočil se k ministrantům a řekl: „Kluci, s tím mikrofonem něco je!“ Než se nadál, přišla zcela nečekaná odpověď - shromáždění věřících podle zvyku pěkně naplno odpovědělo: „I s tebou!“ Co následovalo, prý lze těžko popsat. Ministranti dostali zcela neovladatelný záchvat smíchu, kterému po malé chvíli neodolal ani celebroid. Situace se hlavním aktérům absolutně vymkla z rukou a shromáždění věřících jen nechápavě zíralo. Po několika minutách, kdy kněz nabral dech, zachránil situaci tím, že věřícím vysvětlil, co se vlastně stalo, ve slavení liturgie důstojně pokračoval dál. Když však opět vyslovil „Pán s vámi“ a shromáždění odpovědělo „I s tebou“, museli prý ministranti odejít do sakristie, protože dál už nebyli schopni smíchy vydržet. Inu, i to se stává...

A nyní vyvstává otázka, zda z takovýchto situací dělat tragédii, když ve své podstatě vlastně tragické nejsou. Ovšem za tragédii musíme prohlásit fakt, že utrpěla naše důstojnost, pokud však nejsme schopni

objektivně přiznat, že tou pravou a skutečnou tragédií je to, že v dané chvíli neumíme tu špetku naší „důstojnosti!“ oželeť a zachovat se přirozeně. Myslím, že právě tohle nám sekularizovaná společnost vyčítá nejvíce, že se neumíme chovat **přirozeně**.

Naštěstí je ale dost těch, kterým toto nedělá žádné větší potíže a kupodivu se hodně takových najde i v řadách kněží. Jistě velký smysl pro humor musel mít kněz, který si velmi osobitým způsobem „vychutnal“ varhanici jednoho kostela. Ona varhanice totiž byla svým způsobem nemocná - byla chorobně závislá kuřačka, která nebyla schopna vydržet delší čas bez cigarety. Svoji závislost nebyla schopna ovládnout ani při slavení liturgie a vždy při homilii odcházela kouřit na schodiště vedoucí k varhanám. Kněz to samozřejmě velmi dobře věděl, ale nechťel to radikálně řešit, protože ona varhanice byla jinak velmi dobrá, schopná a ochotná. V tomto kostele se stalo typickým, že po doznění slov Evangelia a odpovědi se z kůru ozvalo chrastění zápalek a kroky. Tak tomu bylo i v onen den, kdy kněz pronesl homilii asi tohoto znění: „Myslím, že obsah dnešního evangelia je natolik jasný, že cokoliv já nyní řeknu, bude nepodstatné“. Pak hned předzpíval Credo. Co se potom dělo na kůru, nebylo prý vidět, ale slyšet velmi. Jistě to muselo být působivé...

Jistě pohoršení nad kouřením pod střechem kostela je plně oprávněné, ale pak je třeba najít lidský kompromis mezi pochopením pro slabost druhého, ale jinak dobrého člověka a pojetím naší křesťanské „důstojnosti“.

Nakonec ještě jedna příhoda velmi známého a již zesnulého kněze. Po mši svaté v sakristii asi deset lidí o něčem živě diskutovalo. Kdosi se neudržel a použil vulgární slovo označující sedací část lidského těla. Jedna z přítomných dam se velmi pohoršila a začala řečníka přísně kárat. Kněz chvíli poslouchal a pak mírným hlasem a s laskavým úsměvem pronesl památnou větu: „Ale sestro, nepohoršuj se! Na (p.....) není nic sprostého ani špatného! Vždyť i ty ji také nosíš do kostela!“

Tento článek nechce nabádat ke skutečnému zlehčování věcí, které si důstojnost zaslouží a že bychom se ve vážných chvílích měli chovat jak šašci. Takový výklad je špatný. Mezi pokleslým šaškováním a někdy i drsným humorem je velký rozdíl!

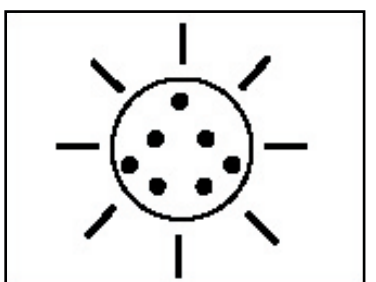
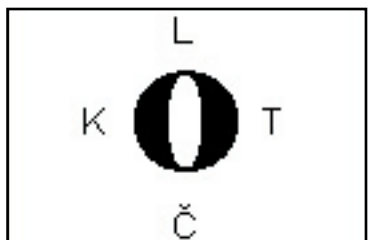
-jako-

(převzato a upraveno)

dětské okénko

RÉBUSY

kolotoč
sunečko sednitěně
čokoláda
osud
řešení:

-klárka-

HÁDANKA

Víte, co znamená, když se
řekne AURORA ?

(Hanák stápl na roru)

-petr havlíček, střelice-

Červencové pranostiky a tradice

Co červenec neupeče, to již v září nedopeče.
Prší-li na den Panny Marie navštívení, čtyřicet dní jasno není.
Děšť na Prokopa - zmokne každá kopa.
Svatá Markyta vede žence do žita.
O svatém Kamilu slunce má největší sílu.
Když prší o Apolináři, dlouho se z lesů paří.
Jakub naseče, Anna upeče.
Tři dni před Jakubem jasné - urodí se žito krásné.
Od svatého Ignaca leto se obraca.

Léto je tradičním časem poutí. Poutí však nerozumíme jenom putování k nějakému místu posvátnému nebo památnému za zbožným účelem, ale tak se jmenuje i slavnost na památku svatého, podle kterého se kostel nazývá. Poutníci chodívali na pouť pěšky, cesta trvala i několik dní, zastavovali se u kapliček a křížů. K nejslavnějším místním červencovým poutím patřily poutě prokopské (4.7.) a anenské (26.7.). Chodívalo obvykle větší společenství, obec nebo farnost. Cestou se i vyprávělo, starší předávali své vzpomínky i příběhy spojené s určitými místy. Vzájemné poznání a sblížení, stejně jako poznání vzdálenějších míst, bylo významnou částí poutí.

Srpnové pranostiky a tradice

Když v srpnu hřímá, bude na sníh bohatá zima.
Moc hub srpnových, moc vánic sněhových.
Jak Vavřinec navaří, tak se podzim podaří.
Na svatého Vavřince brambory do hrnce!
Na svatého Vavřince jdou oříšky do věnce.
Ke svatému Rochu bývá hojnost hrachu.
Svatý Bartoloměj létu hlavu lomí.
Jak je teplo o Augustinu, tak bude studeno na Kateřinu.
Na svatého Jana stěti - vlaštovka od nás letí.

V noci z devátého na desátého srpna z nebe padají hvězdy. Jsou to prý slzy svatého Vavřince, který byl 10. srpna r. 258 v Římě upálen. Vavřinec byl v dobách pronásledování křesťanů Římany biskupem Sixtem pověřen, aby ukryl poklad římského sboru. Se svěřeným majetkem naložil po svém - rozdělil jej chudým a potřebným. Když se o pokladu doslechli Římané, chtěli jej získat. Vavřinec slíbil poklad do tří dnů přinést, a skutečně - třetího dne přivedl do paláce zástup potřebných, jimž pomohl. Za to byl odsouzen k mučednické smrti na rožni. Proto je také patronem pracujících s ohněm.

-jiko-

V čase nastávajících prázdnin si můžeme dovolit napsat také něco o učitelích. A že to kantoři na malých vesničkách v Čechách neměli zrovna růžové, dokumentuje tento prosebný dopis vesnického učitele:

Vysoce důstojní cí. král. krajské gubernium!

Já, níže podhotovený František Novák, učitel z Bahna, v nejhlubší uctivosti svou poníženu prosbu a žádost a spolu o milostivé zastání v nejhlubší pokoře prosím, jak následuje, a vůbec známé činím.

Já jsem dvacet roků v Bahně, škola pořád nedostavína a nepotvrzená. Střecha shnila a u druhý školní sednice žádné okna, žádné dveře, žádné kamna. Patronáta nejní a fary žádné, kantírna nedoplněna; žita jsem měl dvacet měř, to je pryč, sobotales se dáva na šajnech, nyní již devatenáct měsíců žádné, střecha díravá, dřevník spadlý, chlív žádný (hejzlík pryč!).

Já u pana děkana na Bykání, ono nic, já u pana vikáře, ono ještě nic, já na slavný krajský ouřad, ono také nic - a já ještě v Bahně a pořád v Bahně; i ty můj umučenej Ježíši Kriste, co si mám počít?

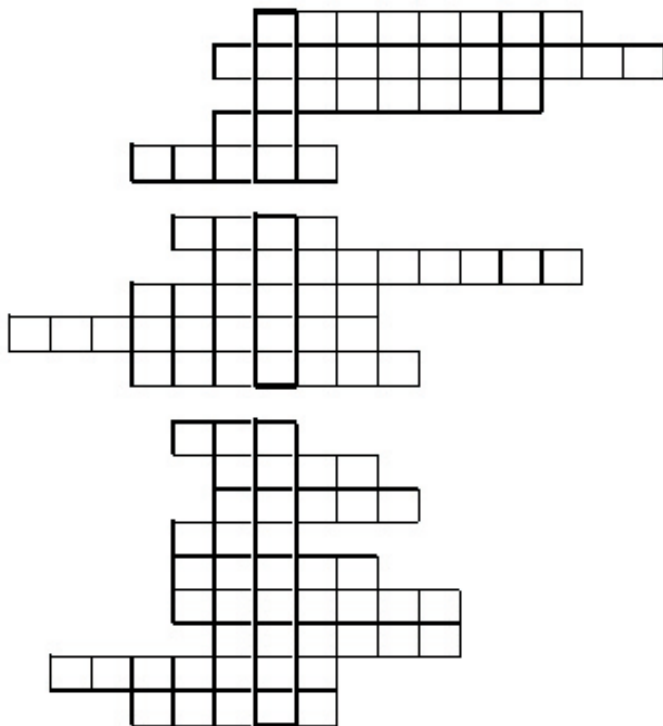
Dne 1. ledna 1843 František Novák

-jako-

(Bahno je ves na Časlavsku, býv. panství Křesetice. Lejstro je od pana mlynáře Havla v Komárně u Nymburka.)

Žalmová luštenka pro dospělé

Jestliže si přečtete pozorně uvedené žalmy, nebude Vám dělat potíže s radostí vyplnit křížovku.

- 1) otevřu svá ústa ku **Žalm 78**
- 2) a přikázal
- 3)obilí jim dával
- 4) Alese slitovával
- 5)do zajetí svou sílu
- 6) zapustila kořeny a rozrostla se v **Žalm 80**
- 7) její.....jsou jak Boží cedry
- 8) Bože zástupů,se
- 9)Bože zástupů, obnov nás
- 10) Takové je nařízení v **Žalm 81**
- 11)se spolu svorně uradili **Žalm 83**
- 12)požár, když stravuje lesy
- 13) Hospodine zástupů, můj **Žalm 84**
- 14) Blaze,kdo bydlí ve tvém domě
- 15) těm,.....se vydávají na pouť.
- 16) Hospodin je darcea slávy,
- 17) je dárce milosti a
- 18) blaze, jenž doufá v tebe
- 19) V den svého souženík tobě **Žalm 86**

Tajenky z čísla 1, 2 a 3 v případě zájmu o drobnou výhru zasílejte vložení obálky do schránky na faře. Obálku označte heslem „KŘÍŽOVKA“. Uveďte svoji zp. adresu.

-jiše-

✉ **Z vašich příspěvků:**

Jana z Arku

Dožila se devatenácti let a celý její osud se dovršil ve třech letech. Říkalo se jí také Panna Orleánská. Narodila se v zámožné sedlácké rodině a bylo to silné a způsobilé dítě. Ale potom slýchala hlasy svatých a těmi hlasy se řídil celý její osud a povaha. Byla i u Karla Sedmého a radila mu a dala ho pomazat na krále. Ten jí svěřil vojska a s těmi vojsky osvobodila obležené město Orleán. Ale potom se stala královskému dvoru nepohodlnou a proto omezili její moc a rozpustili její vojsko. Zkusila zaútočit s příliš malými silami, byla zraněna a její útok byl odražen. Její vlastní lidé ji zradili a upadla do zajetí hraběte Lucemburského. Ten ji prodal Angličanům za 1000 stříbrných. Angličané ji odevzdali inkvizici, aby ji postavila před soud. Odsoudili ji k upálení zaživa.

Tak dopadla dívka, která nosila mužský šat a chodila vyzbrojena jako muž. My lidé jsme zrazováni a prodáváni, ale Jana přišla, aby utěšila malé lidi. Je těžké žádat od lidí víc, než úctou a láskou nemožné volat „Kupředu“, když za ním nikdo nestojí. Srdce Jany zůstalo čisté a zářící, stále živě bilo v popelu.

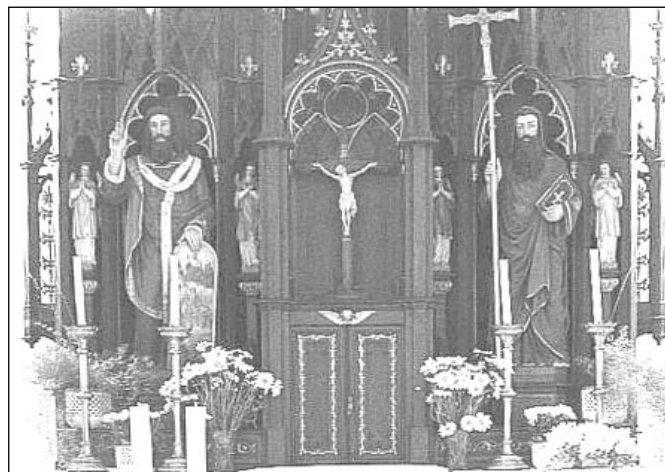
-Dana Lukasová-
(neupraveno)

POZVÁNKA NA HODY

Jak to bylo s kaplí sv. Cyrila a Metoděje v Želechovicích. Občané Želechovic si postavili v r. 1745 na návsí zvonice z pálených cihel na poděkování Bohu za ukončení sporů s vrchností ohledně stále větších pracovních povinností na lichtensteinském panství. Na zvonici ve výklenku nade dveřmi byla umístěna socha sv. Floriána. Zvonice stála na návsi téměř 140 let.

V roce 1874 odkázal těsně před svou smrtí pan Alois Tiefenbach 200 zlatých na stavbu kaple, dalších 1000 zlatých daroval pan Hynek Crha a 2000 zlatých věnovala paní Schusterová, z nichž 1000 zlatých mělo být použito na stavbu kaple a 1000 zlatých na pořízení oltáře. I s drobnějšími příspěvky dalších dárců bylo celkem k dispozici na stavbu nové obecní kaple 6000 zlatých. Stará zvonice byla stržena a se stavitelem Čeněkem Vodičkou byla uzavřena smlouva na stavbu nové kaple.

Základní kámen byl posvěcen farářem Františkem Mikuláškem z Újezda 21.5.1883 a 5.7.1885 byla kaple sv. Cyrila a Metoděje vysvěcena arcibiskupem kardinálem Kohnem, takže letos oslavíme 120. výročí vysvěcení naší kapličky. Kaple je postavena v novogotickém slohu a vyzdobena novogotickým mobiliářem. Vzor stavitel

oltář se sochami sv. Cyrila a Metoděje

O varhanách III. díl

Ve vrcholném baroku měly varhany vedoucí postavení v hudební kultuře. Svými zvukovými vlastnostmi byly ideálním nástrojem pro interpretaci polyfonních skladeb (fugy). Přispívalo k tomu také to, že hlavním střediskem veškerého hudebního dění byly tehdy kostely. Ale začátkem 18. stol. nabyvá stále větší důležitosti orchestr. Hudba se začíná dostávat do koncertních sálů. Varhany ustupují ve svém významu do pozadí, poněvadž nastupujícími klasicismu a jeho novému výrazovému prostředku, tedy orchestru, nemohou vyhovovat. Zvukovým ideálem se v této době stal orchestr a varhany se musely s nastupujícími tendencemi buď podrobit, nebo ustoupit do pozadí. Nad polyfonními formami definitivně zvítězila homofonie se svou sonátovou formou, jejíž myšlenky varhany nemohly vyjádřit. Vývoj varhan v tomto období na čas ustrnul, než si našel nový směr.

Začala nová éra tzv. orchestrovost ve stavbě varhan. Do kostelů totiž stále proniká tzv. figurální hudba v provedení orchestru a varhan. Lze se dokonce domnívat, že varhany svým zvukem připomínající některé dechové nástroje měly právě nahradit tyto chybějící hudebníky.

Ideálem celkového zvuku nástroje se stává ohlušující tutti. Tutti je nový pojem, kdy hrají všechny rejstříky bez výběru, jen aby bylo dosaženo co nejvyššího účinku. Kontrastem k tomu mají být nejjemnější, téměř šeptající rejstříky. Aby mohly být prováděny nejjemnější odstíny dynamiky, roste velký počet rejstříků, jemně od sebe odstupňované sílou.

Daleko katastrofálněji ovlivnila vývoj varhan tzv. **ceciliánská reforma**. Úkolem byla reforma církevní hudby. Tato reforma odmítala jakoukoliv instrumentální a orchestrální hudbu v kostelech a varhany trpěla pouze jako doprovodný nástroj. Byly zbytečné jakékoliv snahy na intonaci rejstříků a dispozici nástroje.

Druhá polovina 19. stol. byla bohatá na technické zdokonalení nástroje. Všechno úsilí směřovalo na usnadnění hry, která s rostoucím počtem rejstříků byla stále namáhavější. Byla vymyšlena

pneumatická traktura (viz dále), která umožňovala lehkou hru, narostl tlak pro vzdušnice tak, že silný zvuk varhan byl až odpudivý. Začaly pokusy s elektřinou, byla vymyšlena elektropneumatická traktura, další technické vymoženosti, jako volné kombinace pro rychlou změnu barvy zvuku apod.

Jako první do tohoto neutěšeného stavu zasáhl **Albert Schweitzer**. Byly znovu propagovány zásady návratu k zvukovému ideálu vrcholně barokních varhan. Měly být využity staré principy dispoziční a intonační. Začaly se stavět nástroje s jednoznačně zaměřenými dispozicemi pouze na německou barokní hudbu. Přesto má toto hnutí velký význam pro další vývoj zvukové stránky varhan, poněvadž jeho původní zásady jsou správné. Zásady hnutí se velmi rychle rozšířily po Evropě a Americe. Tento vliv je patrný i dnes na nově postavených varhanách.

Nelze říci, že všechny romantické nástroje jsou ve své podstatě špatné. Byla vyrobena řada vynikajících nástrojů, na tyto nástroje byly napsány interpretačně a výrazově hodnotné skladby např. Maxe Regra nebo Mendlsona-Bartholdiho, které nelze provádět jinde, než právě na tyto romantické nástroje. V českých zemích jako **nejlepší** příklad romantického nástroje uvádím varhany slavného německého varhanáře Braunbauera ve Vyšším Brodě.

Dnes vyráběné nástroje i při velké konkurenci v Evropě i v Americe zaznamenávají velký rozkvět zvláště v uplatňování technických vymožeností. Je velké opojení z budování obrovských nástrojů zvláště v Americe, kde není zvláštností použití až 7 manuálů (klaviatur) a přes 300 rejstříků. Ovládání hracího stolu takto mohutného nástroje je velmi obtížné, hrací stůl je zpravidla plně digitalizován. Disponuje značně velkým počtem pamětí, digitálním záznamem vlastní hry, třeba i s výstupem pro tisk not na tiskárnu. Nezdědka vzdáleným ovládáním dalších vzdálených varhanních skříní umístěných v prostoru chrámu (podobný nástroj „hybrid“ nají např. uničovští poutníci z katedrály v Pasově).

V naší zemi po pádu monopolu výrobního závodu Varhany Krnov a Igra Hradec Králové, kdy jediným výrobním cílem byla kvantita (velmi univerzální bezbarvé nástroje např. do bývalého Sovětského svazu) se objevila řada kvalitních výrobních dílen, ze kterých vycházejí kvalitně intonované nástroje se všemi zásadami barokní intonace a s uplatněním novodobých poznatků o materiálovém zpracování. Např. nástroje z dílny Kánský-Brachtl (rodák z Uničova, syn naší farnice paní Brachtlové).

Problematika údržby a restaurace varhan nespočívá jen v záchraně konstrukčních a výtvarných prvků, ale zachování jejich zvukové podstaty bez rušivých prvků. Jedině tak se budeme moci těšit se zvuku starých varhan. I v Čechách z důvodů modernizace starých varhan namísto citlivého restaurování varhan jako celku bylo nevratně zdevastováno mnoho cenných nástrojů. V našem nejbližším okolí jsou to např. kdysi slavné varhany od slezského varhanáře Englera v kostele sv. Mořice v Olomouci (v neprospěch modernizace v tomto případě hovoří už jen to, že to byl poslední nástroj tohoto druhu, který se od Englera zachoval, mohla to být světová rarita...)

Důležitá je často otázka ladění. Žádné staré varhany neměly temperované (rovnoměrné) ladění. Staří mistři používali přirozené ladění. V mnoha zemích je požadavek na zachování původního ladění hlavním požadavkem. Jakýkoliv zásah do ladění mění původní charakter zvuku varhan a interpretace původní dobové hudby již není potom autentická.

No, myslím, že teorie bylo již dost, příště si řekneme konečně něco zajímavého také o varhanách z našeho kostela. Tak se těšte!

-jako-

zřejmě našli v chrámu Nanebevzetí panny Marie v Uničově, i když Želechovice nepatřily v té době do uničovské farnosti. Socha sv. Floriána z původní zvonice byla umístěna v kapli.

Zub času však vykonal na kapli své dílo a občas bylo nutné provést nějaké dílčí opravy. Zhruba před čtyřiceti lety musela být provedena rekonstrukce střechy, počátkem sedmdesátých let byla obnovena fasáda a kaple byla vymalována. Prostředky na opravu kaple získali občané sbírkou.

Po roce 1989 se Želechovice opět osamostatnily a jedním z prvních počínů tehdejšího zastupitelstva byla oprava kaple – opět zhotovení venkovní omítky a úpravy proti vlhkosti.

V roce 1995 byl do věže zavěšen nový zvon pořízený z darů sponzorů a občanů obce. V roce 1996 obec pořídila nové věžní hodiny. Bohužel vlhkost v kapli se nepodařilo odstranit, dosahovala do výše téměř

150cm, a proto se nynější zastupitelstvo rozhodlo provést razantnější zásah. Zdi v kapli byly podsekány a byla provedena izolace proti vlhkosti pomocí nerezových plechů. Zároveň byla provedena i oprava oken. Malá dřevěná okna byla nahrazena plastovými, velká železná okna byla opravena a znovu zasklena. Celkové náklady by měly činit zhruba 380.000,- Kč. Díky vstřícnosti zastupitelstva v kapli bylo instalováno nové ozvučení spolu s novými digitálními varhanami.

Poděkování za starosti s opravou kaple patří všem členům zastupitelstva obce a zvláště panu starostovi.

Kaple se nyní skví čistotou a všechny vás, milí poutníci, zve k účasti na hodové mši svaté. Bude příjemné pobýt na besedě ve stínu pod košatými lipami, v blízkosti kaple můžete využít i občerstvení v obchůdku u paní Kejkíkové.

-Dagmar Klajblová, Želechovice-

Kalendář akcí v červenci a srpnu		
1.7.	Pá	Návštěva nemocných v Uničově
2.7.	So	Pobožnost Večeřadlo v Uničově (15.30)
5.7.	Út	Hody v Želechovicích – mše sv. v 10 h.
9.7.	So	Primice P. Petra Utíkala v Mezicích (15)
17.7.	Ne	Sbírka na opravu kostela - topení
25.7.	Po	Adorační den farnosti Uničov (8.30 – 18)
5.8.	Pá	Návštěva nemocných v Uničově
6.8.	So	Pobožnost Večeřadlo v Uničově (15.30)
7.8.	Ne	Pouť na Rudu u Rýmařova – odj. 9.45
12.8.	Pá	Po mši sv. pobožnost k P. Marii (18 h.)
13.8.	so	Mariánská pouť v Uničově (17 h.)
14.8.	Ne	Slavnost Nanebevzetí P. Marie (8.30)
14.8.	Ne	Požehnání a odpoledne na faře (16 h.)
3.9.	So	Pouť na sv. Hostýn – odj. 7 h.
15.9.	St	Pouť do Jívové – odj. 16.30
17.9.	So	Pouť za povolání – Olomouc - odj. 13 h.

-JJ-

Pozvánka na prmiční mši svatou

v sobotu 9. července v 10.30 hod
v kostele sv. Jiří v **Bludově**
průvod z domu vyjde v 10 hod.
zve novokněz Konrád Pavel Ston OFM Cap.

v sobotu 9. července v 15 hod.
v **Mezicích**
průvod ke mši svaté vychází ve 14.30 hod.
zve novokněz Petr Utíkal, Mezice

OZNÁMENÍ

Klub nezaměstnaných

Klub nezaměstnaných obnovuje svou činnost. Je určen pro dlouhodobě nezaměstnané (rok a více), kterým pomáhá k zařazení do pracovního procesu. Není zprostředkovatelskou prací, ale dává informace a vytváří šance pro lepší využití schopnosti uchazečů. Umožňuje setkání s lidmi, kteří mají podobné problémy a vzájemnou výměnu zkušeností. Poskytuje nebo zprostředkuje právní rady a pomoc při psaní životopisu. Všechny služby klubu jsou zdarma. Klub nezaměstnaných najdete v Olomouci na Mlčochově ul. č. 7 (u Dómu). Setkání v klubu začíná každé pondělí v 10 hod. od 6.6.2005. Každý čtvrtek od 9 do 12 hod. je určen pro individuální poradenství, sepsání životopisu, apod. Klub nezaměstnaných pracuje při římskokatolické farnosti sv. Václava Olomouc a spolupracuje s Úřadem práce v Olomouci. Tel. 731 402 036.

Vážení farníci,
Chceme vám připomenout, že naše farní knihovna je pro vás nadále k dispozici. Jsou zde knihy pro děti, mládež, duchovní četba, beletrie, životopisy svatých a slavných osobností naší církve.
Přijďte, čekáme na vás každou neděli po mši svaté !

Poděkování

je na místě i z tohoto časopisu poděkovat všem ochotným ženám za pravidelný úklid kostela, za květinovou výzdobu a úpravu okolí kostela !!!

Jednoměsíčník POKOJ VÁM! vydává římskokatolická farnost v Uničově. Neprodejné! Určeno pro vnitřní potřebu farnosti.
Redakční rada: P. Josef Janek (-ji-), Jiří Hájek (-jihá-), Jitka Šenková (-jiše-), Dagmar Řezníčková (-daře-), Jaroslav Kocůrek (-jako-) Jitka Kocůrková (-jiko-), František Vomáčka (-frvo-), František Kovařík (-frko-), Klárka Hájková (-klárka-)
TiskneTiskárna - LIT, s.r.o, Litovel. Tel.: 737 132 766. E-mail: vomacka.fany@seznam.cz
Příspěvky posílat do 20 dne v měsíci psanou formou, na disketě, elektronickou poštou. Nevyžádané příspěvky se nevracejí.
Římskokatolický farní úřad, Kostelní náměstí 11, 783 91 Uničov, tel: 585 054 500, E-mail: rkfunciov@tiscali.cz

„Otče náš...“

„Otče náš, jenž jsi na nebesích,...“

Ano, tady jsem.

Prosím Tě, nepřerušuj mne, modlím se.

Ale Tys mne volal.

Já, že tě volal ? Nevolal jsem Tě, Modlím se „Otče náš, jenž jsi na nebesích...“

Vidíš, zase jsi mne volal. Řekl jsi „Otče náš, jenž jsi na nebesích...“

Tady jsem, co chceš ?

Ale já nic nechci. Víš, já jenom říkám svoji denní modlitbu. Vždycky říkám modlitbu Páně. Dělá mi to dobře, jako bych udělal nějakou práci.

Tak dobře, pokračuj.

„Posvět' se jméno Tvé...“

Počkej, co tím myslíš ? Co to znamená „posvětit“ ?

To znamená...to znamená...ach, to je bída...já nevím, co to znamená. Jak to mám vědět ? Je to prostě část modlitby. Co to tedy znamená ?

To znamená vzdát čest, svátost, slávu.

Tomu rozumím. Nikdy jsem na to nemyslel, co to znamená.

„Přijď království Tvé, buď vůle Tvá jako v nebi, tak i na zemi...“

Opravdu to tak myslíš ? Co uděláš ?

Co udělám ? Nic. Domnívám se, myslím jen, že by bylo dobré, kdybys řídil všechno tady dole, jako řídíš tam nahoře.

Řídím Tebe ?

No, chodím do kostela.

To není to, na co se Tě ptám. Co Tvá žádostivost, Tvá zlost ? Víš přece, že s tím máš opravdu trápení a potíže. A pak - jak užíváš svých peněz ? Všechno jen pro sebe. A jaké knihy čteš ?

Přestaň mi vyčítat. Jsem stejně dobrý jako kdokoli z ostatních pokrytců v kostele.

Promiň, myslel jsem, že jsi prosil, aby se stala má vůle. Má-li se stát, musí to začít u těch, kdo se za to modlí, jako například Ty.

No dobrá, Víím, že nejsem dokonalý, že mám nějaké slabosti. Teď, když jsi se o tom zmínil, asi bych mohl jmenovat ještě další věci.

I já bych mohl.

Nikdy jsem o tom nepřemýšlel. Až nyní. Ale skutečně bych rád zanechal některé ty věci. Víš, byl bych opravdu rád osvobozen.

Výborně. Konečně se někam dostáváme. Budeme spolupracovat. Ty a já. Můžeme opravdu dosáhnout nějaké vítězství. Jsem na Tebe hrdý.

Podívej, Pane, potřebuji skončit. Tohle trvá déle než obvykle.

„Chléb náš vezdejší dej nám dnes...“

Potřebuješ vynechat chleba. Máš nadváhu tak, jak jsi.

Ale počkej, co to ? Dnes jen kritiky ? Konám tu svoji náboženskou povinnost, Ty mne přerušíš, připomeneš mi mé slabosti...

Modlitba je nebezpečná věc. Víš, mohla by způsobit změnu. To je to, co se Ti pokouším objasnit.

Volal jsi mne a teď jsem tu. Už to nelze změnit. Pokračuj v modlitbě. Zajímá mne další část Tvé modlitby.

(pauza, vzdech...)

No pokračuj !

Bojím se toho.

Bojíš se ? Čeho se bojíš ?

Vím, co řekneš.

Zkus to a uvidíš.

„A odpusť nám naše viny, jako i my odpouštíme našim viníkům...“

Copak je s Honzou ?

Vidíš, věděl jsem, že ho připomeneš. Proč mne, Pane, pomlouval ? Ošidil mne o peníze. Nikdy nezaplatil, co byl dlužen. Přísahal jsem, že se mu pomstím.

Ale Tvá modlitba - co s Tvou modlitbou ?

Nemyslel jsem to tak.

Dobře, aspoň jsi upřímný. Ale není to tak lehké, nosit to břemeno hořkosti v sobě, vid' ?

To není, ale bude mi lépe, až mu to oplatím. Ó mám dobrý plán, co Honzovi udělám. Bude si přát, aby mi nikdy neublížil.

Nebude Ti lépe. Bude Ti hůř. Odplata není sladká. Pomysli, jak už nyní jsi nešťastný.

...Ale já to všechno mohu změnit !

Můžeš ? Jak ?

Odpust' Honzovi. Pak odpustím já Tobě. Potom nenávisť a hřích bude Honzovým problémem a ne Tvým. Můžeš ztratit peníze, ale budeš mít pokoj v srdci.

Ale, Pane já nemohu Honzovi odpustit.

Pak já nemohu odpustit Tobě.

Ach, Ty máš pravdu, Ty máš vždycky pravdu. A já nyní chci mít pořádek s tebou víc, nežli oplatit Honzovi. (pauza, vzdech...) Tak dobře. Odpouštím mu ! Pomoz mu nalézt správnou cestu v životě, Pane. Musí být strašně nešťastný, když na to myslím. Každý, kdo dělá takové věci jako on, musí být vnitřně rozerván. Nějak - prosím Tě - ukaž mu správnou cestu.

To je ono ! Nádherné ! Jak se cítíš ?

Hm, dobře, ne špatně. Vůbec ne špatně. Skutečně, cítím se ohromně. Víš, myslím, že dnes poprvé po dlouhé době nemusím večer jít spát s napětím. Možná, že od nynějška už nebudu tak unavený. Nemohl jsem ani spát.

Nskončil jsi modlitbu, pokračuj.

Ó ano. „A neuved' nás v pokušení, ale zbav nás od zlého...“

Výborně, to právě učiním. Jen nechod' tam, kde můžeš být pokoušen.

Co tím myslíš ?

Netoulej se nikde, kde jsi vystavován špatným vlivům. Změň některá svá přátelství. Někteří z Tvých tzv. přátel Tě začínají ovlivňovat. Než se naděješ, zapletou Tě do špatných věcí. Nedej se oklamat.

Říkají, že je to legrace, ale pro Tebe by to byla zkáza. Neužívej mne pak jako svá zadní vrátka.

Nerozumím.

I rozumíš. Udělal jsi to už mockrát. Byl jsi přistižen ve špatné situaci, dostával ses do těžkostí a pak jsi utíkal ke mně: „Pane, pomoz mi z toho, slibuji Ti, že už to neudělám“. Vzpomínáš si na některé z Tvých ujednání, která jsi se pokoušel se mnou uzavřít ?

Ano. A stydím se, opravdu se stydím.

Na které ujednání si vzpomeneš ?

No, když mne ta sousedka viděla vycházet z hospody. Řekl jsem matce, že jdu něco koupit. Vzpomínám si, že jsem Ti řekl: „Pane Bože, prosím Tě, dej, ať neřekne matce, kde jsem byl. Slibuji Ti, že budu každou neděli v kostele.“

Ona to Tvé matce neřekla, ale Ty jsi nesplnil svůj slib, že ?

Lituji toho, Pane. Opravdu. Až do nynějška jsem si myslel, že modlitba stačí. Nečekal jsem, že bys takhle odpovídal.

Pokračuj a skonči svou modlitbu.

„*Neboť Tvé je království i moc i sláva na věky. Amen*“

Víš, co by mne oslavilo, co by mne skutečně obšťastnilo ?

Nevím. Ale rád bych to věděl. Teď bych Ti chtěl udělat radost. Nyní vidím, jak by to bylo dobré, opravdu jít za Tebou.

Právě jsi odpověděl na mou otázku.

Ano odpověděl ?

Ano. To, co by mne oslavilo, je mít takové lidi, aby mne opravdu milovali a následovali. Vidím, že se to nyní děje mezi námi. Teď, když některé z těch starých hříchů vyšly najevo a byly odstraněny, ani nevíš, co všechno můžeme spolu vykonat.

Pane, dej se do toho. Udělejme něco ze mne !

Ano, udělejme !

-převzato-

Zpíváme Otčenáš

Před časem jsem vás, zpívající farníci, několikrát nabádal do jakýchsi gramatických pořádků při zpívání tohoto chorálního nápěvu. Připomenu jen, že se týkaly správných nádechů a logického spojování vlastních veršů do nepřerušovaného celku. No, přiznám se, že jsem měl zpočátku pocitu rezignace, ale teď se ukazuje, že přece jen semínko snahy vzklíčilo. Je vidět, spíše slyšet, že si dáváte v poslední době velký pozor na smysl veršů této modlitby, velký dík patří také P. Jankovi, který Otčenáš svým zpěvem rytmicky vede.

Často je diskutována otázka, zde modlitbu Otčenáš doprovázet varhanami, či ne. Setkávám se s různými kategorickými názory, někteří striktně doprovod odmítají. Většinou je k tomu spíše vede nějaký velmi konzervativní a převzatý názor, který není podložen rozumnou úvahou nad konkrétním prostředím. V principu se jedná o chorál, ne o píseň, chorál by

se „nemusel“ podporovat doprovodem. Ale, pokud se ohlédneme do historie, varhany zdomácněly v kostelech především proto, aby podpořily zpěv chorálu i přesto, že úroveň zpěvu chorálu tenkrát byla na **velmi vysoké** úrovni (také jsem téma uváděl v dřívějším příspěvku o varhanách). Dnes se musíme řídit různými nařízeními a doporučeními. Myslím, že je potřeba vždy citlivě zvážit, kde je hranice kvality zpěvu lidu a kde začíná již hranice hudebního nevkusu. Pokud shromáždění věřících dramaticky ujíždí v rytmu a intonaci i v tak citlivé oblasti, jako zpěv chorálního nápěvu Otčenáš, je decentní doprovod varhan vždy namístě...

Nejednotnost ve zpěvu i odpovědích je také dána tím, že při málo obsazeném kostele jste rozmístěni v lavicích po celém prostoru kostela, s tím se asi nedá nic dělat. Nelze zazlívat nikomu, že má „předplaceno“ své oblíbené místo „za sloupem“, ale společnému projevu lidu to vůbec neprospívá.

(pokračování na další straně)

Totéž se týká sjednocení způsobu zpěvu písní z jednotného kancionálu i ordinária. Dnes již víme, že jednotný kancionál, ze kterého zpíváme, byl historický omyl tvůrců kancionálu. Byl to pokus o sjednocení zpěvu lidu na celém území vlasti ze stejného kancionálu. Jednak se pozapomnělo na to, že každý kraj má jiné historické prameny a zvyky; jiný zpěvník byl vydáván v Praze, jiný v Olomouci, jiný v Ostravě a za druhé, úpravy některých vžitých písní nám připadají po rytmické stránce násilné. To se týká právě písní, které vznikaly a ustálily se na chorálních základech, později se do nového kancionálu dostaly svázané do pevného taktu, což je pro přirozený zpěv nepřirozené. Zmatek do celého projektu přinesly i různé verze písní pro danou oblast. Nesporným

přínosem je, že mnoho písní převzatých z Boží cesty má nové, Kristologicky hodnotné texty. Řada staromilských sladkobolných dlouhých textů některých písní z Boží cesty již dnešního věřícího neoslovuje...

Prozatím, než nový kancionál bude na světě, bych se přimlouval zpívat podle současného. Týká se to především i způsobu zpěvu ordinárií. Připomínám, že v Břizově „*Pane smiluj se*“ je třetí zvolání stejně dlouhé jako první. Tedy ne „*Páááánéééé smiluj se*“. Pátral jsem kdysi po důvodech tohoto prodlužování i u pramene, bylo mi naznačeno, že už jen z úcty ke skladateli by se neměly žádné ochotnické úpravy provádět („*me to spíváme takle, me sme si ož zvykle*“, pod.) Břiza měl jistě svůj dobrý úmysl pro to, aby noty napsal tak, jak jsou podány v kancionále. *-jako-*

Historické okénko

V minulém čísle jsme otevřeli novou rubriku pod názvem Historické okénko. V tomto vydání se budeme věnovat významnému setkání dvou panovníků v našem městě. Od této schůzky letos uběhne 235 let. Většina z vás už určitě ví, že běží o rakouského císaře Josefa II. a pruského krále Friedricha II.

Tato událost způsobila v ospalém venkovském městečku velký rozruch. Jejím smyslem byla dohoda obou panovníků ve společném válečném postupu Rakouska a Pruska proti Rusku, které stále intenzivněji pronikalo na Balkán.

Spolu se svým císařem se do města nastěhoval rakouský dvůr a Uničov sestavil v týdnu od 31. srpna do 7. září 1770 pomyslným centrem habsburské monarchie. Friedrich přijel do Uničova i s družinou v bílých rakouských uniformách. Spolu s Josefem město navštívil

i hrabě Kounic. Císaře Josefa II. ubytovali na náměstí v domě moravských stavů, králi Friedrichovi nabídli dům U Černého orla a další dva souseední domy.

Setkání proběhlo v srdečném duchu a po něm psal Friedrich filozofu Voltairovi dopis, že z Josefa bude velký panovník.

Během schůzky se chtěl Josef II., jako každý jiný správný panovník, pochlubit svému pruskému protějšku zdatností své armády. Při této příležitosti dal k Uničovu přesunout 26 regimentů infanterie a 36 švadron jízdy. Vojáci se pod vedením maršálů Laudona a Stampy usadili mezi Újezdem a Želechovicemi. V okolí města propukly velké manévry. Vojenské cvičení však pokazilo špatné počasí, které začalo dne 5. srpna průtrží mračen. Průtrž zvedla hladinu řeky Oskavy a ta pak vyplavila část vojenského ležení. V rozbahněném terénu nebylo možné v manévrech pokračovat. Císař

Josef II. byl zklamán, ale král Friedrich II. prý naopak sršel vtipy.

Oba panovníci trávili mnoho času nejen při jednáních, ale také na hostinách a divadelních představeních. Pro vídeňskou operu a balet nechali postavit před radnicí dřevěný pavilon.

Událost zaznamenali pečliví kronikáři do městských pamětí. Obyvatelé města mají možnost si ji připomenout vždy, když procházejí náměstím kolem domu U Dvou císařů, kde mohou i posedět v příjemném prostředí restaurace.

Co říci na závěr? Můžeme být hrdí, že i takové malé město, jako je Uničov se může pochlubit historickou událostí, díky níž se o něm se píše a bude psát na stránkách historických knih. Třeba tak napadne některého z milovníků historie žijícího v Čechách či jinde otevřít mapu České republiky a podívat se, kde Uničov vlastně leží. *-daře-*

Cyril a Metoděj

Stalo se v ty dny, že Rastislav, kníže slovanské, se Svatoplukem vypravili poselství z Moravy k císaři Michalovi, pravice toto: „Jsme Bohu díky zdraví. Přišlo k nám mnoho učitelů křesťanských z Vlach, z Řeka a z Němec, rozličně nás učíce. My Slované jsme však lid prostý a nemáme, kdo by nás vyučil pravdě a rozumně nám ji vyložil. Nuže tedy, pošli nám takového muže, který nás uvede ve všelikou spravedlnost.“

Blíží se 5. červenec a s ním i svátek svatých Cyrila a Metoděje, jeden z nejvýznamnějších křesťanských svátků vůbec. V tento den putují řady poutníků ze všech koutů Čech a Moravy na památný Velehrad. Ve všech kostelích se slouží slavnostní mše svaté.

Křesťané touží oslavit památku dvou bratrů z makedonské Soluně.

Cyril a Metoděj se zasloužili především o šíření křesťanství ve slovanském jazyce, o rozvoj naší státnos-

ti, ale také o počátky české kultury.

Všechno začalo roku 862 na území Velkomoravské říše. Velká Morava se rozprostírala na březích řeky Moravy a jejím státně politickým, náboženským a kulturním střediskem byly jihomoravské Mikulčice a Staré Město. V té době byla považována za stát kulturně i hospodářsky velmi vyspělý. Vznik tohoto státního útvaru kladou historikové asi do 30. let 9. století. První panovníci už byli zastánci křesťanství jako nového zdroje náboženské víry, nástroje zápasu s pohanstvím i opory státní moci.

Na území Velké Moravy pronikalo křesťanství nejprve z Východofrancké (germánské) říše. To však neslo nebezpečí franckého mocenského vlivu a dokonce pokusu o podrobení Velkomoravské říše. Proto roku 862 vyslal kníže Rastislav posly k byzantskému císaři Michalovi s prosbou, aby poslal do jeho země učitele křesťanství, kteří by hlásali víru v jazyce, kterému by lidé rozuměli. *-daře-*

Slavnost 1. sv. přijímání

V neděli 19. června 2005 jsme v naší farnosti prožívali krásný svátek. Patnáct dětí při mši sv. poprvé přistoupilo ke svatému přijímání, poprvé přijali Pána Ježíše do svého srdce. Na tento okamžik se děti dlouho připravovaly nejen v hodinách náboženství, ale také modlitbou, kterou jim připomínal obrázek monstrance v kostele. Úkolem dětí v týdnu před slavností 1. sv. přijímání totiž byla pravidelná ranní a večerní modlitba. Za splněný úkol si mohly vybarvit „drahokam“, který pak přinesly do kostela, aby tak ozdobil obrázek s monstrancí umístěný před obětním stolem. Ale to nebylo všechno. Hlavním úkolem pro ně bylo připravit své srdce na setkání s Ježíšem sv. zpovědí. I tuto část přípravy však velmi dobře zvládly.

Proč však se kolem 1. sv. přijímání vždycky dělá takový rozruch, všechno se zdobí a pečlivě připravuje? Proč se také děti musí důkladně připravit na tuto slavnost? A proč se děti tolik těší na 1. sv. přijímání?

Je to jednoduché. Protože svatý chléb – Eucharistie - je to nejzácnější, co nám tady na zemi Pán Ježíš zanechal. On chtěl, abychom si pokaždé, když se scházíme v kostele, připomínali jeho velikou lásku k nám lidem. Není tedy divu, že i tentokrát chtěli být u toho nejen rodiče dětí, ale také farníci z okolí.

Slavnost 1. sv. přijímání byla ve všech ohledech pěkná a splnila mnohá očekávání. Nejen nám přálo počasí, ale společenství víry a lásky k Pánu Ježíši při této slavnosti zanechalo v mnohých zúčastněných své hluboké stopy. Nezbyvá si jen přát, aby tento krásný začátek svátostného života našich dětí s Pánem Ježíšem nebyl zároveň koncem tohoto života s Ním. Můžeme jen přát rodičům, aby své děti dovedli vést tak dobře a zodpovědně k Bohu a zároveň dovedli usilovat o takový život s Ním, že se pak jejich děti stanou jejich radostí, a zároveň radostí Pána Ježíše, Jeho korunou zde na zemi a hlavně jednou na věčnosti.

K tomu jim vyprošujeme Boží požehnání.

-jj-

Dne 19. 6. 2005
přijali v kostele
Nanebevzetí Panny
Marie v Uničově:

Drápalová Anna

Dvořák Václav

Hlaváč Jakub

Hlaváčová Klára

Hofírek Filip

Kopásková Marie

Ragáč Ladislav

Smékalová Kateřina

Šenk Patrik

Šenková Gabriela

Šinclová Lucie

Vysloužil Denis

Wiedermannová Vladislava

Šotola Karel

Vysloužilová Nikola

